

— Καὶ ὅμως, τὴν ἀπέσπασες παρὰ τοῦ συζύγου της, κατέστησας αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον δυστυχῆ, μετὰ σοβαροῦ ἐλέγχου ἐπέφερεν ἡ Εἰρήνη.

— Σοὶ ὀρκίζομαι, ὄχι! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Βελτίσσεφ, ἐγὼ τὴν ἐγνώριζον, διότι τὴν ἐβλεπον συχνὰ εἰς πολλὰς λέσχας ἐπιδιώκουσαν τύχην. Αὐτὸς δὲ ὁ ἀθλιὸς σύζυγός της, ἡ τυφλὸς ἦτο ἡ ἐβλεπε διὰ μέσου τῶν δακτύλων του, πάντως ὅμως ἀπατᾶται φρικτὰ νομίζων, ὅτι ἐγὼ πρῶτος τοῦ ἀφῆρσα τὴν γυναῖκα.

— Καὶ διατί δὲν τῷ ἔδωκες τὴν ἀπάντησιν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν; ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη.

— Νὰ τῷ ἀπαντήσω; . . . νὰ κατέλθω μέχρις ἀπαντήσεως, νὰ δικαιολογηθῶ πρὸς ἓνα τυχοδιώκτην; . . . Τί λέγεις, Εἰρήνη!

— Ἀλλὰ πῶς τὰ ἔγγραφα αὐτὰ εὐρέθησαν εἰς χεῖρας τῆς γυναικὸς ταύτης; ἠρώτησεν αὐτὴ ὥστε φαίνεται ὅτι αἱ μετ' αὐτῆς σχέσεις σου ἐξηκολοῦθουν καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαξίμου;

— Ὅχι! αἱ σχέσεις μας εἶχον διακοπῇ! ἀπελογήθη ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς, ἄλλως τε, σοὶ εἶπον νομίζω ὅτι πρὸ τούτου κατῴρθωσε νὰ μοῦ ἀποσπᾷ γραμματίον χιλίων ρουβλίων, καὶ τότε τῆς εἶχον φέρει μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας τὰ χρήματα διὰ νὰ διαλύσω μετ' αὐτῆς πᾶσιν σχέσιν. Τὰ ἔγγραφα, οἱ λέγω, τὰ εἶχον λησμονήσει ἀπὸ τὴν βίαν μου, διότι δὲν ἤθελον νὰ μείνω οὔτε μίαν ἐπὶ πλέον στιγμὴν εἰς τὸ ἀχρεῖον ἀντρον της, καὶ ἂν τὰ ἔγγραφα ἔμεναν μέχρι τοῦδε εἰς χεῖράς της, εἶνε ἢ καλλιτέρα ἀπόδειξις ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμην ἔκτοτε εἰς τὴν οἰκίαν της, ἄλλως τε θὰ τὰ εἶχον λάβει!

— Καλῶς· ἀλλὰ διατί δὲν τὰ ἐζήτησες ἀμέσως; Πῶς ἠδυνήθης τόσον ἡσύχως νὰ τὰ ἀφήσῃς ἐκεῖ; αὐτὰ εἶνε ἐπίσημα ἔγγραφα!

— Δὲν εἶχον δόσει σημασίαν εἰς αὐτὰ καὶ τέλος, δὲν ἐγνώριζον ὅτι τὰ εἶχον λησμονήσει ἐκεῖ, ἐδικαιολογήθη ὁ Βελτίσσεφ, ἐνόμιζον ἁπλῶς ὅτι τὰ ἔχασα ἢ ὅτι κάπου τὰ ἔχω κρυμμένα μέσα εἰς ἄλλα ἔγγραφα. Τοῦτο τὸ ἔμαθον τότε μόνον, ὅταν αὐτὴ μὲ εἰδοποίησεν ὅτι τῆς ἔκαμαν κατ' οἶκον ἔρευναν, καὶ ὅτι μετὰ τῶν ἰδικῶν της συμπιλέων καὶ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα. Διὰ τὴν εἰδησιν ταύτην τῆς ὀφείλω μάλιστα εὐγνωμοσύνην, ἐξηκολούθησεν ὁ Πλάτων, διότι, φαντάσου, ἂν δὲν εἴμεθα προειδοποιημένοι, καὶ δὲν σὲ συμβούλευον τί ὀφείλεις νὰ καταθέσῃς, φαντάσου ἂν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύομεν τί, αἰφνης μᾶς προσεκάλουν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, καὶ ἀπροσδοκῆτως μᾶς παρουσίαζον τὰ ἔγγραφα ταῦτα; Βεβαίως θὰ ἐνομιζόμεν ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο καμμία πλεκτάνη, ὅτι δὲν θὰ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Κάρμποφ, ἀλλὰ περὶ τῆς ὑποθέσεώς μας, ὅτι προσπαθοῦσι νὰ καταλάβωσιν ἡμᾶς ἐξ ἀπροόπτου. Φαντάσου λοιπὸν πόσον εὐκολὰ θὰ περιεπλεκόμεθα, θὰ ἐπῆρχετο σύγχυσις εἰς τὴν κατάθεσίν μας καὶ τέλος θὰ ἀπεκαλύπτομεν ἀλλήλους!

Ὁ Βελτίσσεφ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥσσον, δικαιολογήθη ἐπιτυχῶς. Ἡ συρραφὴ αὐτῆ τοῦ ψεύδους, μετὰ τῆς ἀποσπομένης ζήσεως καὶ ἀποστροφῆς, αἰνῶς παρήγαγον αὐτῷ τὸ ὑβρισθὲν αἶσθημα μετὰ τῆς ζηλοτύπου ἀναμνήσεως περὶ τῆς Λιουδμήλας, ἐπέδωκαν εἰς τοὺς λόγους του σημασίαν πλήρη εἰλικρινείας. Ἡδὴ ἡ Εἰρήνη εἶχεν ἔτι ἀπαξ ἀπατηθῆ, ἀλλ' ἡ ἀπάτη αὐτῆ ἦτο ἀποκομιστικῆς καὶ καταπραϋντικῆς ιδιότητος, ἀνεγνώριζεν αὐτὴ ὅτι λίαν ἀποτόμως καὶ ταχέως ἐσχημάτισε κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς, ὅτι καὶ ἂν παρεσύρθη ποτὲ οὗτος ὑπὸ τῆς «γυναικὸς ταύτης» δὲν ἤξιζε δὲ καὶ τὸν κόπον νὰ τὴν θεωρῇ ἀντιζηλόν της, ὅτι ἠθικῶς οὗτος ἀπέμενε πιστὸς αὐτῇ, τῇ Εἰρήνῃ, καὶ ὅτι μέχρις ὥρας αὐτὴ μόνη βασιλεύει ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἡ Εἰρήνη εὐκόλως ἠδύνατο νὰ πεισθῇ εἰς ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ὁ Βελτίσσεφ ἦτο τεχνίτης εἰς τὸ καταπειθεῖν, ὅπερ ἰδίως ἐπέτυχε, τώρα ἐκφράζων τὸ κατὰ τῆς Λιουδμήλας ἀνυπόκριτον μῖσός του.

Ἰκανοποιηθείσης τῆς πρώτης ἀπαντήσεώς του, νὰ ταπεινώσῃ τὴν γυναῖκα, τὴν ὑβρίσασαν τὸ ζηλότυπον αἶσθημά του, νὰ ταπεινώσῃ ἔστω καὶ δι' ὑβρεων καὶ σκαιῶν ἐκφράσεων τῆς ἀποστροφῆς του, ἐν αὐτῷ ἐξηγέρθη ἡδὴ ἑτέρα, οὐχ ἥσσον ἰσχυρὰ ἀπαίτησις, νὰ θεραπεύσῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν πόνον τῆς ἰδίας ψυχῆς του διὰ τρυφερὰς θωπείας καὶ συμπαιθεῖας ἐτέρας γυναικὸς, παρὰ τῇ θερμῇ καρδίᾳ τῆς ὁποίας θὰ ἠδύνατο ν' ἀναπαυθῇ, ἢ νὰ λησμονήσῃ, ἔστω πρὸς στιγμὴν, τὴν καταβιβρώσκουσαν τὰ σπλάγχχνα τοῦ ὕβριν.

Τοιοῦτος ἀγαθὸς σαμαρίτης εὐρέθη δι' αὐτὸν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς Εἰρήνης. Ἐφφρόνει αὐτὴ ὅτι ἐξηγέρθη αὐτὴς τὸ ἀποκοιμηθὲν πρὸς τὸν θερμὸν ἀγαπώμενον ἄνδρα αἶσθημά της· αὐτὴ ἐπεθύμει, ἡδὴ μάλιστα ὀλοφύχως, ὥστε τὸ αἶσθημα τοῦτο νὰ μὴ ἦτο αἶσθημα πάθους· τοῦναντίον ἐν τῇ βασανιστικῇ καταστάσει, ἐν ἣ διατέλει ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ βιαίου θανάτου τοῦ συζύγου της, ἐπεθύμει νὰ εὕρῃ ἐν τῷ Πλάτῳ ἡπιον καὶ ἀγαθὸν ἔρωτα καὶ φιλίαν.

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης, καίτοι μὴ ἀνομολογῶν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ πάθος, ὅπερ ἀποκλειστικῶς ἔτρεφε πρὸς τὴν Λιουδμήλαν, καὶ ὅπερ μόνον αὐτὴ ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ. Ἐκ τούτου, ἡ τε Εἰρήνη καὶ αὐτὸς συνδιηλλάγησαν τοσοῦτον ἡσύχως, εἰρηνικῶς καὶ φιλικῶς, ὅσον οὐδέποτε μέχρι τοῦδε. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν τεθραυσμέναι καὶ ἀλγοῦσαι εἶχον πρὸ παντὸς ἀνάγκης ἡσυχίας, ἀναπαύσεως, εἰρήνης καὶ λήθης τῶν θλίψεων τοῦ βίου, ἐν τῇ δίνῃ τοῦ ὁποίου ἐρέφθησαν, καὶ τὴν συμπαθῇ ταύτην ἡσυχίαν, τὴν ἡρεμον ταύτην φιλίαν, ἀνεῦρον ἡδὴ μετὰ τῶν. Ἔσται διαρκὲς ἄρά γε αὕτη; ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν των, ἡδὴ ἔζων οὗτοι μόνον διὰ τῆς ὑφισταμένης ἠθικῆς ἀπαντήσεως τῆς παρούσης στιγμῆς.

Ἡ Εἰρήνη ἐξέφρασε τὸν μελετώμενον σκοπὸν της, τὸ ἐπιθυμητὸν ὄνειρόν της νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν ἐσπερίαν, εἰς πολίχνην ἢ χωρίον τι, νὰ διατρίψῃ τουλάχιστον ἐπὶ ἓν ἔτος ἐν ἡσυχίᾳ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς περισπασμοὺς καὶ ταραχάς, δι' ὧν ὁ βίος αὐτῆς ἐπεβαρύνθη ἐσχάτως. Ὁ Βελτίσσεφ ἐξέφρασε πλήρη προθυμίαν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἤρξατο ἡδὴ ἐπιποθῶν παρόμοιον βίον, διότι καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπεθύμει διαρκεστέραν ἀνάπαυσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝ

Εἰς τὸ προσεχές:

Μ Ε Ρ Ο Π Η

Διήγημα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

**Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ**

[Συνέχεια]

Ὁ πλανόδιος ἔμπορος ἤρξατο ὁδοιπορῶν μετὰ τοῦ γέροντος, ὅστις ἐφαίνετο ἀπατηθεὶς περὶ τῆς ἰσχύος τῶν κνημῶν του. Ἐκινεῖτο βραδέως καὶ δυσκόλως, ὥσει παραλυτικὸς. Πλὴν τούτου, ἔσπουε κατὰ τρόπον ἀξιοπαρατήρητον τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα, ἀκριβῶς τὸν ἔχοντα ἀνωθι τοῦ ἀστραγάλου τὸν πελιδνὸν κύκλον. Γνωστὸν δὲ ὅτι, σύροντες τὴν βαρεῖαν ἄλυσιν καὶ τὴν σφαῖραν ἐν τοῖς κατέργοις, οἱ κατάδικοι λαμβάνουσι τὴν ἔξιν τῆς νευρικῆς ἐκείνης κινήσεως, ἥς τινος μόνος ὁ θάνατος ἀπαλλάσσει αὐτούς· ἀλλ' ὁ Νικόλας δὲν ἦτο λεπτὸς παρατηρητής. Δὲν εἶχε παρατηρήσῃ τὸν πελιδνὸν κύκλον, ἔτι δ' ἥσσον τὴν νευρικὴν τοῦ ποδὸς κίνησιν· ἐξήγαγε μόνον τοῦ θυλακίου του ἀργυροῦν ὀρολόγιον καὶ παρατηρήσας αὐτὸ ἐσκέρθη:

— Εἶναι δύο λεπτά τώρα ὅπου περπατοῦμε. . . Σὲ τρία τὸ πολὺ ἀκόμη, ἀφίνω ὀπίσω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον! . . Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! ἀλλὰ, καθὼς περπατεῖ, σὲ μίαν ἡμέραν δὲν θὰ ἔκανε οὔτε τρία μίλλια.

Καὶ ὅμως ὁ ἄγνωστος δὲν εἶχε καυχῇ. Πρὶν ἢ παρέλθωσι τὰ πέντε λεπτά, αἱ παραλυτικαὶ ἀρθρώσεις του εἶχον ἀναλάβῃ ἀπασαν αὐτῶν τὴν πρῶν ἐνκαμψίαν καὶ οἱ πόδες του ἐβάδιζον ταχύτατα.

— Διάβολε! Διάβολε! . . ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας, καταβάλλων οὐ σμικρὸν ἀγῶνα, ὅπως συμβαδίζῃ μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου τοῦ. . . Διάβολε! . . πῶς τρέχεις;

— Ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου ἠρώτησεν εἰρωνικῶς:

— Θέλεις νὰ περπατῶ ἀργότερα;

— "Οχι... όχι... και αν έμελλε ακόμη να σκάσω τρέχοντας, θα σε άκολουθήσω.

Ήτο όμως βέβαιον ότι ο γέρον εΐχεν έπιστεύσει μικρόν τὸ βήμα του, πρὸς έπίδειξιν, και δέν έβράδυνε νά κανονίση αὐτὸ λογικώτερον.

Έν τούτοις, οί δύο συνοδοιπόροι ήρξαντο συνδιαλεγόμενοι :

— Έρχεσαι από μακριά ; . . ήρώτησεν ὁ Νικόλας.

— Από τὸ Βορδῶ.

— Δέν εΐσαι έντόπιος ;

— "Οχι. . . έπέκρασα όμως έδῶθεν τώρα και πολλά χρόνια, και έγνώρισα πολλούς.

— Εΐς τὸ Τούρ ;

— "Οχι, 'ς τὰ χωριά. . . 'ς τὸ Βεζαί.

— Α ! . . άνέκραξεν ὁ Νικόλας.

Ο γέρον παρετήρησε διὰ τῶν θολῶν ὁμμάτων του τὸν πλανόδιον έμπορον και εΐπε :

— Γνωρίζεις τὸ χωριὸ αὐτό ;

— Άν τὸ γνωρίζω ; . . Και βέβαια τὸ γνωρίζω . . . εΐμαι έκείθεν.

Ο γέρον άνεσκήρτησεν.

— Εΐσαι από τὸ Βεζαί ; έψιθύρισε.

— Σχεδόν.

— Πῶς ;

— Ω ! έγὼ καταλαβαίνω τί λέγω.

Θέλω νά 'πῶ ότι δέν 'μπορῶ νά βεβαιώσω πῶς ακριβῶς εΐς τὸ Βεζαί εΐδα τὸ φῶς τῆς ήμέρας, καθὼς λείει τὸ τραγοῦδι. . . ἀλλὰ έκεί μ' εὐρήκανε 'ς ένα χανδάκι. Εΐμαι, καθὼς λένε, έκθετον. . . ποῦ θά 'πῃ οί γονέοι μου μ' έρρίζανε 'ς τὸ δρόμο . . . καλέ μου άνθρωπε. Τῇ θέσι μου τὴν έδημιούργησα ὁ ίδιος.

— Και ὀνομάζεσαι ;

— Νικόλας.

Ο γέρον θά ὠχρία, αν τούτο ἦτο δυνατόν νά συμβῇ εΐς έπιδερμίδα, οἷα ἦτο ἡ ίδική του. Έν τούτοις έπανέλαβε :

— Νικόλας !

— Γνωρίζεις αὐτὸ τὸ ὄνομα ;

— Πρώτη φορά, ὁποῦ τὸ άκούω.

— Και όμως μοῦ έφάνηκε πῶς σου έκαμε μία μικρὴ έντόπωσι . . .

— Απατάσαι, κύριε Νικόλα.

— Διάβολε ! μοῦ έφάνηκε . . . Και πόσον καιρὸ λείπεις από τὸ Βεζαί . . . με συχῶρεις ;

— Εΐκοσι τέσσαρα ἢ εΐκοσιπέντε χρόνια.

— Δέν εΐν' και λίγο ! Έδῶ και εΐκοσιπέντε χρόνια, ἡμουνά ένα βέσβελο . . . τόσο δά . . . μεγάλο, ὅσο εΐναι τὰ 'ποδήματά μου. Και ποίονε εΐχες φίλο ;

— Έναν από τούς υπηρέτας τοῦ πύργου.

— Τότες ἦτανε ὅλοι φίλοι μου. Μά ίσως ὁ φίλος σου ζῇ ακόμα . . . Πῶς έλεγότουνε και τί έκανε ;

— Ήτανε δασοφύλακας και έλεγότουνε Καλλιούε.

Ο Νικόλας έκρουσε τὰς χεΐρας και εΐπε :

— Τί περίεργο ! Ποῖος θά μοῦ τῶλεγε ότι θά άκουα απόψε νά γένεται κουθέντα γιὰ τὸν φτωχὸ Καλλιούε ; . . τὸν καλὸν έκείνον άνθρωπο ; . .

— Τὸν γνωρίζεις ;

— Ποῦ θά 'πῃ, τὸν έγνώριζα, και πολὺ καλά. Έκείνος μοῦ έδωκε τὰ πρῶτά μου τρία πεντόφραγκα. Έγὼ τὰ έλεγα : τρακόσια σόλδια ! Χά ! Χά ! . .

Και ὁ Καλλιούε τί κάνει ; Πιστεύω ότι θά ἦναι ακόμα 'ς τὴν υπηρέσία τοῦ κόμητος . . . τοῦ κόμητος . . .

— Δεβεζαί . . . εΐπε συμπληρώσας τὴν φράσιν ὁ Νικόλας.

— Ναί.

— Και ποῖος εΐμπορεῖ νά 'ξεύρη τί κάνει και αν ζῇ ακόμα ;

— Διατί ;

— Διότι μία βραδυά, τώρα έδῶ και εΐκοσι χρόνια, τῶκοψε λάσπη . . . και έχάθηκε . . . και από τότες κανέναν δέν άκουσε πλέον τῶνομά του.

— Αλήθεια ;

— Εΐς τὴν πίστι μου.

— Έχάθηκε ; και διατί ;

— Κανέναν δέν εΐξεύρει.

— Καμμία ὑπόψια ;

— Καμμία.

— Αὐτὸ με άνησυχάει ὅχι 'λίγο, διότι έλογαρίαζα νά κονέψω σπίτι του.

— Μὴν τὸ λογαριάζης πλέον.

— Και εΐχε τότες γυναίκα ;

— Ναί.

— Και ἡ γυναίκα του τί εΐγινε ;

Ο Νικόλας άπέμαζε διὰ τῆς περιχειρίδος τοῦ χιτῶνος αὐτοῦ τούς δακρύσαντας ὀφθαλμούς του, εΐτα διὰ φωνῆς τεθλιμμένης εΐπεν :

— Ἡ γυναίκα του ! . . Ἡ φτωχὴ Σουσάννα άπέθανε !

Ο γέρον έφρικίασεν ἀλλὰ συνελθὼν άμέσως, εΐπεν :

— Α ! άπέθανε ! . . και πότε ;

— Τώρα και εΐκοσι χρόνια . . . ακριβῶς τὴν ἄλλη μέρα, άφού έφυγε ὁ Καλλιούε. Τὸ θυμοῦμαι, βλέπεις, σάν νάτανε έχθές. Ἡμουνά έκεί, εΐς τὴν καλύβα. Εΐδα τὴ φτωχὴ γυναίκα, ποῦ άπόθανε, και άκουσα τὴ πρώτη φωνὴ τοῦ παιδιοῦ ποῦ έκαμε.

— Τοῦ παιδιοῦ ; ήρώτησεν ὁ γέρον . . . και τί παιδι έκαμε ;

— Ένα εὐμορφο κοριτσάκι.

— Πεθαμένο ;

— "Ω, ὅχι.

— Τί ! έζησε ἡ μικρὴ ;

— Έζησε και άξηνε και ὠμόρφηνε !

Και σήμερα λάμπει σάν ἥλιος.

— Και τί κάνει ;

— Μά τίποτα . . . Εΐναι μία άρχοντοπούλα και ζῇ από τὴν περιουσία της.

— Ἡ θυγατέρα τοῦ Καλλιούε ; Τί μοῦ λές ;

— Διάτανε ! . . Δέν εΐναι φυσικό . . . και όμως αὐτὸ συμβαίνει ! Έκείνος ὁ άγαθὸς Καλλιούε θά έθαύμαζε βέβαια, αν έρχότουνε σήμερα και εΐσκει τὴ θυγατέρα του εΐς έναν πύργο και με μιλλιούνια. Μά τίν Θεό ! θά έμενε πολὺ εὐχарιστημένος ! . .

— Πύργο ! μιλλιούνια ! Θέλεις νά γελάσης μαζί μου, πραγματευτὴ ;

— Εΐς τὴν τιμὴ μου, ποῦ δέν γελάω.

Και άφού ἦναι ανάγκη νά σοῦ τὰ λέη κανέναν με τὸ νῦ και με τὸ σῆμα, σοῦ λέω ότι ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα Καλλιούε εΐναι ιδιοκτήτρια τοῦ πύργου τοῦ Θίλ-Σατέλ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται έξῆ μίλλια μακριά από 'δῶ, και αν έξακολουθῇ νά ἦσαι άπιστος σάν τὸν άγιο Θωμά, σοῦ προσθέτω ότι πηγαίνω ακριβῶς έκεί, εΐς τὸν πύργον τῆς δεσποινίδας Ἰωάννας Καλλιούε, ἡ ὁποία θά άγοράσῃ, χωρίς νά μοῦ κάμη συμφωνίας, ὅσα και αν έχω 'ς τὴν κόφα μου. Και αν δέν μοῦ πιστεύης ακόμα, τίποτα δέν σε έμποδίζει νά ίδῇς με τὰ ἴδια σου τὰ 'μάτια, αν λέω τὴν ἀλήθεια.

— Σάν παραμῦθι μοῦ φαίνεται . . . έψιθύρισεν ὁ γέρον.

— Διάτανε ! . . . άπάνου-κάτου.

— Και αὐτὴν τὴν περιουσία ποῦθενε τὴν έλαβε ;

— Από κληρονομιά.

— Ποιὰ κληρονομιά ;

— Δέν εΐξεύρω . . . Αὐτὸ έσυνέβηκε ὅταν ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα ἦταν εΐς τὸ Παρίσι εΐς ένα σχολεῖο, και δέν ἦταν παρισσότερο από έννέα ἢ δέκα χρονῶν.

Ο συνοδοιπόρος τοῦ Νικόλα οὐδέν εΐπεν, ἀλλ' έβυθίσθη εΐς βαθυτάτας σκέψεις.

Έν τούτοις, ὁ πλανόδιος έμπορος, βλέπων διακοπεΐσαν τὴν συνδιάλεξιν, ήρχισεν αὐθις τὸ ἄσμά του :

Εΐναι μία μυλωνοπούλα

Έκεί κάτω-χαμηλά,

Σάν μικρὴ τριανταφυλλούλα,

Με κοφίνι τὰ μυαλά ; . .

Λαλί... λαλί ! . .

Εΐς τὰ στήθια της λιθάρι

Δέν πῶς έχει γιὰ καρδιά . .

Άμὴ δέ ; . . τὸ παληκάρι

Κάτι πῆρε μυρουδιά ! . .

Χά ! . . χά ! . . χά ! . . χά !

Κάτι πῆρε μυρουδιά !

Λαλί... λαλί ! . .

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Νικόλας ἦδε τὴν τελευταίαν ταύτην έπωδόν, ὁ συνοδοιπόρος αὐτοῦ εγειρας τὴν κεφαλὴν ήρώτησε :

— Και ὁ κύριος Δεβεζαί ;

— Ο κύριος κόμης Δεβεζαί . . . ε ! τί ;

— Δέν έφυγε ;

— "Οχι.

— Πρέπει νά ἦναι γέροντας ;

— Πιστεύω πῶς δέν θά'χῃ περισσότερα από έξήντα· ἀλλὰ έπαράγινηκε . . . παραπολὺ μάλιστα. Οὔτε 'ς τὸ κυνήγι πηγαίνει πλέον, οὔτε με τὸ ἄλογο εὐγαίνει.

— Όταν έγνώριζα τὸν Καλλιούε, ὁ κόμης δέν εΐχε παιδιὰ . . . έκαμε έπειτα ;

— Ναί.

— Σερικὰ ἢ θηλυκά ;

— Μία κόρη μονάχα, τὴ δεσποινίδα Μαγδαληνή, σωστὸν άγγελο.

— Ο πατέρας της τὴν άγαπᾷ ;

— Τί παράξενη έρώτησι μοῦ κάνεις ;

— Αδιάφορο, πές μου.

— Άν τὴν άγαπᾷ ; Και πῶς νά μὴν τὴν άγαπήσῃ . . . Και μήπως τὴν άγαπᾷ μονάχος ; διότι έδῶ εΐς τὰ περιχώρα τὴν άγαποῦνε . . . Άν τὴν άγαπᾷ ; . . ὅχι μονάχα τὴν άγαπᾷ, παρὰ και τὴν λατρεῖ.

— 'Α! εἶπεν ὁ γέρων.
— Φαίνεται πῶς τοῦτο σοῦ φαίνεται παράξενο...

— 'Εμέ;... καὶ γιατί;... δὲν εἶναι φυσικὸ ἕνας πατέρας νάγαπαῖ τῇ θυγατέρα του;

— Καὶ μάλιστα μία τέτοια θυγατέρα!

'Α! ὁ ἄνδρας τῆς δεσποινίδας Μαγδαληνῆς θὰ ἦναι πολὺ εὐτυχισμένος!

— 'Ο ἄνδρας τῆς;

— Θέλω νὰ πῶ αὐτὸς ὅπουθ' ἂν τὴν πάρῃ... τὸ ἴδιο εἶναι... διότι οἱ γάμοι θὰ γίνουσι τώρα γλήγορα, ἂν δὲν ἔγιναν, διότι λείπω τώρα τέσσαρους μῆναις.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ γαμβρός;

— 'Ενας νέος ἀπὸ τὰ περὶχωρα... ἕνας ἄρχοντας... ἰδιοκτήτης... ὠραίος νέος, εὐγενής, χωρὶς περηφάνεια! Εἰς τὴν πίστι μου, ἀξίζει τὴν εὐτυχίαν του.

— Δὲν μοῦπες τῶνομά του.

— 'Εχεις δίκην... Εἶναι ὁ ὑποκόμης Λουκιανὸς Βιλλεδιού.

'Ο γέρων ἔρρηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

'Ο Νικόλας ἠτένισεν αὐτὸν ἐκθαμβος.

— Τί ἔχεις;... τὸν ἠρώτησε... Ὑποφέρνεις συχνὰ ἀπὸ αὐτό;

— Δὲν ἐπαράκουσα; ἐψιθύρισε ὁ γέρων. Τί ὄνομα εἶπες;

— 'Ο ὑποκόμης Λουκιανὸς Βιλλεδιού.

— Παιδί ἐνὸς κάποιου Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, ὅπου ἦταν φίλος τοῦ κόμητος Δεβεζαί;

— Ἀκριβῶς. 'Ο πατέρας του ἐπνίγηκε 'ς τὸ Λεϊγνρα, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια... ἦταν, θυμοῦμαι, μία διακολεμένη νυχτιά, ὅπου ἡ βρονταὶς ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον... ἀκόμα μοῦ φαίνεται πῶς ταῖς ἀκούω.

— Καὶ εἶπες πῶς τὸ παιδί ἐκείνου τοῦ κυρίου Βιλλεδιού πέρνει τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Δεβεζαί;

— Τὸ εἶπα καὶ τὸ λέω.

— Μὰ εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος.

— Καὶ ὁ κόμης Δεβεζαί συμφωνεῖ εἰς αὐτὸν τὸν γάμον;

— 'Οχι μονάχα συμφωνεῖ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπιθυμεῖ, ὅσο δὲν ἐπιθύμησε ποτέ του πρᾶγμα 'ς τὸν κόσμον.

'Ο γέρων ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύρισε:

— Εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀδύνατον

— Ναί.

— Καὶ διατί;

'Ο γέρων δὲν ἀπήντησεν· ἀλλ' ἐβυθίσθη αὐθις ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ, ἥτις δυσηρέσκει, φαίνεται, τὸν πλανόδιον ἔμπορον, δι' ὃ καὶ διέκοψεν αὐτήν, εἰπὼν:

— Μόνον ἕνα πρᾶγμα θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμον, ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτε... ἔπειτα εἶναι μονάχα λόγια.

— 'Ενα πρᾶγμα;... ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος ὁ γέρων, ρίψας ἐπὶ τοῦ Νικόλα μακρὸν καὶ ἐπίμονον βλέμμα... 'Ενα πρᾶγμα;... Τί;

— 'Η μεγάλῃ ἀγάπῃ ὅπου ἔχει διὰ τὸν ὑποκόμητα Λουκιανὸν ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα Καλλιούε.

— 'Α! ἀνέκραξεν ὁ ἄγνωστος... 'Η

'Ιωάννα Καλλιούε ἀγαπάει τὸν ὑποκόμητα Βιλλεδιού;

— Εἶναι βεβαιότατον· εἶπανε πολλὰ δι' αὐτὸν τὸν ἔρωτα. 'Ολοὶ ἔλεγαν πῶς ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα ἐτρελλαινότουνε διὰ τὸν κύριον Λουκιανόν, καὶ ὅτι ὅπου ἐτοῦτος ἐπήγαινε, ἀπάνταινε πάντοτε καὶ ἐκείνην.

— 'Ελεγαν αὐτό;

— Καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν ἦταν ψεύματα. Τώρα, ἐπειδὴ καὶ ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα εἶναι εὐμορφῇ, ὅσον καὶ ἡ δεσποινίδα Μαγδαληνῇ, πλούσια δὲ τὸ ἴδιο, ἡ καὶ περισσότερο ἀπὸ αὐτήν, ἐφοβόντανε μὴ μὲ τὸν καιρὸ ὁ κύριος Λουκιανὸς ἤθελε τὴν ἐρωτευθῇ... ἀλλὰ ἐτοῦτο δὲν ἐσυνέβηκε.

— 'Ὡστε ὁ νέος ὑποκόμης ἐπεριφρόνησε τὸν ἔρωτα τῆς δεσποινίδος Καλλιούε;

— Φαίνεται πῶς ἔκαμε ὅτι δὲν τὸν ἐκατάλαβε. Καὶ αὐτὸ ἐννοεῖται εὐκολά. 'Ὁταν ἕνας λατρεύη τόσο πολὺ μία, δὲν ἐμπορεῖ νὰ ρίξῃ τὰ μάτια του καὶ 'ς ἄλλη, ἂν δὲν ἦναι ἕνας πλάνος, ἕνας ἀχρεῖτος, ἕνας γυναικῆς, ἕνας χαλασμένος, ἕνας ἄτιμος, ἕνας ἀπαταλῶνας... καὶ ὁ κύριος Λουκιανὸς δὲν εἶναι τέτοιος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Μετὰ τοῦ σημερινοῦ ἡμῶν φύλλου διανέμεται καὶ ἀγγελία τῆς Γῆς τῆς Δουλείας, τοῦ πλήρους περιγραφῶν τοῦ βίου τῶν ἀγρίων λῶν μυθιστορήματος τοῦ διασημοῦ ἐξερευνητοῦ τῆς Ἀφρικῆς Στάνλεϋ. Συνιστῶμεν θερμῶς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ περιέργου τούτου βιβλίου, καθὼς οὐκ εἶναι ἔργον πλήρες ἐξαισίων καὶ μεγαλοπρεπῶν εἰκόνων, καὶ πιστῶν περιγραφῶν τῶν παρθένων τῆς Ἀφρικῆς δασῶν. Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ συγγράμματος τούτου ἀσμένως παρεχώρησεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὁ μεταφραστὴς αὐτοῦ κ. Γ. Ἀδρακτᾶς, καταχωρίζομεν δὲ κατωτέρω τούτο, χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, οἵτινες, πεποθήμενοι, προθύμως θέλουσι σπεύσει ν' ἀποκτήσωσι τὴν ὅσον οὕτω ἐκδοθησομένην ἱὴν τῆς Δουλείας.

Σ. τ. Δ.

Ε. ΣΤΑΝΛΕΪ

Η ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

(Απόσπασμα).

'Εκαστος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν του.

'Ὅτε ὁ Σελίμ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ πατρὸς του, εὗρεν αὐτὸν γράφοντα ὑπὸ τὸ φῶς λαμπτήρος. Τὸ ὕψος του ἦτο σοβαρὸν καὶ ἀποφασιστικόν· ἐμείδισε μὲλα ταῦτα, ὡς εἶδε τὸν υἱόν του· ἀλλὰ τὸ μειδιάμα του ἐνεῖχε τι τὸ ἀντιφατικόν.

'Εθηκε τὸν χάρτην κατὰ μέρος καὶ εἶπεν:

«'Εγγραφα πρὸς τοὺς φίλους μου εἰς Ζανζιβάρην. Τοῖς λέγω δὲ τὸν νέον δρόμον, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοί μου ἐπιμένουν ν' ἀκολουθήσωμε, καὶ τοῖς δίδω τὰς ὁδηγίας μου διὰ τὰ πράγματά μου. Ἄν τυχὸν μοῦ συμβῇ τίποτε, πρέπει νὰ ἠξεύρης ὅτι ἔχεις ἕνα θεόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σὲ φυλάξῃ. Ἄς εἶναι καὶ ἀδελφός μου, πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος δόλιος καὶ πανούργος. Ἄν

'πέθαινα, θὰ ἐζητοῦσε νὰ σὲ βλάψῃ· σὲ συμβουλεύω νὰ φυλάγῃσαι ἀπ' αὐτόν.

— Καὶ γιατί θὰ ἤθελε νὰ μὲ βλάψῃ, πατέρα; ἐγὼ ποτέ δὲν τὸν ἐβλάψα οὔτε μὲ λόγια οὔτε μὲ ἔργα.

— Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲν ξέρεις πόση κακία ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον. 'Ὁ θεὸς σου εἶναι φυλάργυρος καὶ θὰ ἤρπαζε τὴν κληρονομίαν σου, ἂν ἤμπορούσε· εἶναι κακὸς καὶ ξέρω πῶς θὰ προσπαθῇ νὰ σὲ βλάψῃ κρυφά. 'Εχω πενήντα χιλιάδες δολλάρια εἰς κτήματα καὶ σκλάβους· ἂν ἀποθάνω, εἶνε ὅλα δικὰ σου. Μόνον ὅταν ἡ μητέρα σου καὶ σὺ ἀποθάνετε, θὰ τὰ πάρῃ ὁ Ρασίδ... 'Εχω ἀκόμη ἄλλο ἕνα νὰ σοῦ εἰπῶ. Γνωρίζεις τὴν Λεϊλᾶ;

— Τὴν κόρη τοῦ Χαμῖς; ἠρώτησεν ὁ Σελίμ.

— Αὐτήν.

— Βεβαίως τὴν γνωρίζω. Δὲν ἐπαίξαμε μαζὶ, ὅταν εἴμαστε μικρά;

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀμίρ. 'Η Λεϊλᾶ, ἡ κόρη τοῦ Χαμῖς, εἶναι ἡ ἀρραβωνιαστικὴ σου· ταῖς συμφωνίαις τῆς ἐκάμαμε ὁ Χαμῖς καὶ ἐγώ. 'Εὰν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μου πάθω δυστύχημά τι, ἐσὺ δὲ ἦσαι αὐτεξούσιος, θὰ ὑπάγῃς νὰ εὕρῃς τὸν Χαμῖς, ἢ, ἂν δὲν εἶναι αὐτός, κἀνέναν ἀπὸ τοὺς δίκους του, καὶ θὰ πάρῃς τὴν γυναῖκά σου κατὰ τὴν συνθήκην τῆς φυλῆς σου. 'Εὰν ἔκαμα τὴν ἐκλογὴν ἐκ τῶν προτέρων, τὸ ἔκαμα διὰ νὰ μὴ σ' ἀφήσω νὰ ὑπάγῃς, ὅπως οἱ διεφθαρμένοι Ἀραβες τῆς Ζανζιβάρης, νὰ πάρῃς γυναῖκα ξένην εἰς τὴν φυλὴν καὶ μάλιστα εἰς τὸ γένος μας, καὶ ν' ἀτιμάσῃς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου Ὀσμάν. Οἱ συγγενεῖς μας εἶνε ὑπερήφανοι καὶ καταγόγονται ἀπὸ τὸ καλῆτερον Ἀραβικὸ αἷμα, δὲν θὰ ἐσέβοντο δὲ τὴν μνήμην μου, ἂν ἐγὼ παρέλειπον νὰ σ' ὑπενθυμίσω τὸ καθήκόν σου πρὸς ἐμένα καὶ πρὸς τὴν φυλὴν, ἡ ὁποία τόσον ἀγάπησε τὸν πατέρα μου Ὀσμάν. Γράψε τοὺς λόγους μου εἰς τὸν νοῦν σου καὶ ἀκουσέ με. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Ἀκούω, πατέρα, ἀπήντησεν ὁ Σελίμ μετὰ σοβαρότητος.

— Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῇς. Τὰ γράμματα αὐτὰ θὰ τα δώσω εἰς δύο ὑπηρέτας μου, οἱ ὁποῖοι θ' ἀναχωρήσουν αὐριο γιὰ τὴν Ζανζιβάρην καὶ θὰ τὰ δώσουν εἰς τὸν Ἰμάν. 'Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ ἀπὸ κακὸ, καὶ νὰ μᾶς διαφυλάγῃ ὅλους.

'Ὁ Σελίμ ἐχαιρέτησε τὸν πατέρα του καὶ ἐπορεύθη νὰ κοιμηθῇ τὸν ὕπνον τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀθωότητος.

Τὴν αὐγὴν, αἱ σάλπιγγες τῶν ὁδηγῶν ἐκάστου καραβανίου ἐσήμαναν τὴν ἐξέγερσιν καὶ ἠγγείλαν ἕκαστος νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

'Ὁ τόπος, δι' οὗ τὸ καραβάνιον ἐβάδιζεν, ἦτο πλήρης γηλόφων, καὶ λόφων ὑψηλῶν κωνικοῦ σχήματος, τῶν ὁποίων αἱ ὑπώρειαι ἦσαν κεκαλυμμέναι ὑπὸ τοπείων, ἐν οἷς μικρὰ δάση, ὑπὸ τὰς σκιὰς